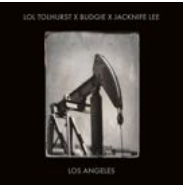

etalage

Een superband die zijn belofte waarmaakt

ROCK
LOL TOLHURST, BUDGIE
& JACKKNIFE LEE
Los Angeles
PiaS
★★★★☆

Met Lol Tolhurst en Budgie werken twee gereputeerde drummers uit de new wave (of postpunk, zo u wil) samen. De eerste speelde jaren bij The Cure, de tweede met Siouxsie Sioux. Op dit ambitieuze, doorwrochte album spelen ze met Jacknife Lee en vocalisten als Bobby Gillespie (Primal Scream), James Murphy (LCD Sound-system) en gitarist The Edge (U2). In dertien scherpe tracks creëert de superband een donkere wereld met splijtend gitaarwerk, thuisloze elektronica en vooral veel hypnotische, tribale ritmetracks.

'I don't need your atmosphere/ I'm better all alone', schreeuwt Murphy in het manische 'Los Angeles', waar-na Gillespie in 'Ghosted at home' dreigend en wanhopig tegelijk klinkt. Maar in 'Bodies' krijgt harpiste Mary Lattimore dan toch straaltjes schoonheid in de soundscape, waarin Lonnie Holley zijn duivels loslaat. Is het eerst wennen, dan klinkt deze apocalyptische plaat met elke luisterbeurt beter, omdat het kerntrio op zich al sterke basistracks neerzet – het zou eerst een instrumentale plaat zijn – en de gasten echt een toegevoegde waarde zijn. Geweldig om zoveel ervaring samen tot creatieve hoogbloei te zien komen. (vpb)

Budgie, Lol Tolhurst en Jackknife Lee: geweldig om zoveel ervaring samen tot creatieve hoogbloei te zien komen. © pias

FILMMUZIEK
DAAU
Musik für animierten Tonspurfilm
Sub Rosa
★★★★☆

Het charmante aan Die Anarchistische Abendunterhaltung, kortweg DAAU, is zijn eigenzinnigheid. Het kwartet, waarvan Roel Van Camp en Han Stubbe uit de originele bezetting overblijven naast Hannes d'Hoine en Jeroen Stevens, maakt al dertig jaar grenzeloze, instrumentale muziek. Onlangs kwam hun opzienbarende debuutalbum opnieuw uit, en daar doen ze nu al een nieuwe langspeler bij. Tien lofi stukken die bij kortfilms van producer Rudy Trouvé horen, maar ook op zichzelf staan. Ze verbinden soundscapes, dub-invloed, tango en eightiespop, gespoeld in een bad van krautrock. Trouvé heeft de opnames onderweg grondig bewerkt, en die symbiose leidt tot boeiende, grappige en erg sfeervolle stukken, die soms heel romantisch, dan weer brutaal inslaan. 'JB's bag' en 'Wolkenkrabber' klinken bijna kolderesk, 'Akzelerator' neemt ons mee in een dystopische dreiging, en 'Guillermo Brown' verleidt met gevaar. Live te beleven in Brussel (AB, 8/11), Gent (Ha, 22/11) en Antwerpen (Studio, 7/12). (vpb)

JAZZ
TROMBONE ENSEMBLE
NABOU CLAERHOUT
Trombone Ensemble
Nabou Claerhout
Werf Records
★★★★☆

Nabou Claerhout verklaarde bij haar vorige album 'megaverliefd' te zijn op de trombone, en kennelijk resulteerde die verliefdheid in een polyamorie met het instrument. Want op haar nieuwe plaat zijn behalve Claerhout zelf nog vijf andere trombonisten te horen. Met als speciale gast de befaamde Amerikaan Robin Eubanks, een van de absolute toppers op het instrument, die in opener 'Slide unit' (live opgenomen in Flagey) meteen indruk maakt.

Dat Claerhout graag elektronische effecten toevoegt, hoort u ook al in dat openingsstuk. Maar het is het samenspel van de trombonisten dat indruk maakt, zoals in 'A day at the huge field'. Het rustige 'A duet for three' klinkt even bevreemdend als de titel, met *spacey* klanken – alle composities zijn trouwens van de hand van Claerhout. Gitarist Gijs Idema brengt geregeld wat afwisseling, zijn solo in 'Hutch' is prima. Wie twijfelt of een trombone wel fijne hedendaagse muziek kan opleveren, moet zeker eens dit album beluisteren. (pdb)

ROCK
DROP NINETEENS
Hard light
Wharf Cat Records
★★★★☆

Na dertig jaar stilte komt Drop Nineteens met *Hard light*, de comebackplaat waar niemand op zat te wachten. Het Amerikaanse shoegaze-vijftal vond begin jaren 90 aansluiting in Groot-Britannië, waar de door Ride en My Bloody Valentine geïnspireerde geluidsmuur op meer interesse kon rekenen. Radiohead en The Cranberries speelden er in hun voorprogramma en zelf mocht de band openen voor Blur en PJ Harvey.

Terwijl die artiesten de voorbije decennia steeds zijn blijven evolueren, zweert Drop Nineteens bij hetzelfde vertrouwde galmende gitaargeluid van toen. Nu veel jonge groepen dat altrockgeluid omarmen, klinkt de band minder achterhaald dan de muzikanten zelf vreesden. Gitariste Paula Kelley staat nu meer achter de microfoon, en dat creëert welkome afwisseling in onder meer 'The price was high' en 'Policeman getting lost'. Dat enkel afsluiter 'T' een bovengemiddelde duurtijd heeft, maakt dat *Hard light* frisser en snediger klinkt dan het meeste oudere werk van de band. (mg)

KLASSIEKE MUZIEK
STEVEN OSBORNE
Debussy: études & pour le piano
Hyperion Records
★★★★☆

Het oerdegelijke Britse traditielabel Hyperion maakte enkele maanden geleden bekend dat zelfs zij overstag gaan voor de streamingdiensten. Hun catalogus van meer dan 2.000 opnames moet tegen het voorjaar van 2024 integraal beschikbaar zijn. Afgelopen vrijdag werd nog een nieuw album toegevoegd aan dat roemrijke lijstje. Pianist Steven Osborne schudde zijn vingerkootjes los met de *12 études* van Claude Debussy.

Dat de Schot wel weg weet met aartsmoeilijke partituren, is sinds zijn doorbraak met de *Vingt regards sur l'enfant-Jésus* van Messiaen wel duidelijk. Net als in die opname uit 2002 is het hier opnieuw zijn sterkte om de complexiteit niet doorslaggevend te maken. Osborne moffelt allermindst weg dat dit uitdagende stukken zijn: hij raast door 'Pour les huit doigts', en schakelt moeiteloos tussen de stemmingen in 'Pour les sonorités opposées'. Maar zelfs in die vingerbrekers legt hij keer op keer de délicatesse, de zachte, zwevende harmonie en de uitgesproken vertelkracht van Debussy bloot. (jc)

BLUES
ROBERT FINLEY
Black bayou
Easy Eye Sound
★★★★☆

Robert Finley was jarenlang amateurmuzikant, speelde als slechtzienende zwerver een tijdje muziek op straat, tot Dan Auerbach van The Black Keys hem oppikte. Auerbach wikkelt zijn vette bluesrocktouch ook rond diens vierde album, maar Finleys stem blijft de ster van de in de moerassen van Louisiana gesopte bluessongs.

In het doorleefde keelgeluid van de 69-jarige veteraan echoot de hele geschiedenis van de VS. *'Been around the world/ seen some of everything'*, zingt hij met een tarantineske knipoog in opener 'Livin' out a suitcase'. Twangende gitaren balanceren tussen troost en tristesse, in de zware drumbeat huist de hobbelijke groove van het leven.

De sissende southern soul en funk laat Finleys bitterzoete vertelsels over het harde leven in het zuiden van Amerika gloeien als hete kolen op een barbecue. Als je niet oplet, eindig je als alligatorvoer, betoogt de zanger in afsluiter 'Alligator bait'. Geen haar op ons hoofd dat hem niet gelooft. (tzh)

KAMERMUZIEK
RAPHAËL FEYE, KARSKI QUARTET
Luigi Boccherini. String quintets
Evil Penguin
★★★★☆

Luigi Boccherini, die kun je omschrijven als het A-merk van de classicistische kamermuziek. Zijn signatuur: werk voor strijkkwartet plus cello – een ongewone combo waar de 18de-eeuwse Italiaans-Spaanse meesterstilst meer dan honderd keer uitzinnig fijnzinnig mee uitpakte.

Cellist Raphaël Feye vergezelt het Karski Quartet op deze opname van vier kwintetten – de allereerste ooit van het opus 46/3 in C. Hij brengt een frisse wind mee en doet ook transparantie en bravoure door de muziek waaien.

Precisie zonder pretentie doet de elegante melodieën en het cassante contrapunt van Boccherini stralen als een pas gewaxt velletje. Bovendien nemen de violisten beurtelings de eerste partij voor hun rekening. Een gewaagde maar geslaagde aanpak, want de belofte van een spannende luisterervaring wordt helemaal ingelost. (sta)